

NAGYBÖJT 2. VASÁRNAPJA

A év

1 – 4 oldal

Olv.: Ter 12,1-4a – 2Tim 1,8b-10 – Mt 17,1-9

Urunk színeváltozása

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek!

Isten megszólít bennünket, hív nap mint nap – vasárnap különösképpen - egy igazi ünneplésre. Isten kihív bennünket a mindennapjaink gondjaiból és magához akar emelni minket. Arra tanít, hogy az életünkről úgy gondolkodjunk, hogy a terveinkben, elgondolásainkban Istennek is legyen helye. Legyen az Istennek beleszólása az életünkbe. Kevésszer gondolunk arra, hogy legtöbb szenvedésünk oka az, hogy hiányzik elgondolásainkból az Isten. A magunk feje után megyünk, aztán kiderül, hogy nem vagyunk elég okosak, nem vagyunk elég meggondoltak, bölcsek, előrelátók. Ezen a mai vasárnapon engedjük, hogy Isten magához emeljen bennünket, hogy egy kicsit más szemszögből nézzük az életünk történéseit. Talán felülről.

Ezt a szentmisét meghalt Mátyás testvérünkért ajánljuk fel.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Ezek a szavak, amiket most hallottunk bizony olyanok, amiket az ember értetlenkedve fogad. Érthetetlenek az ember számára. Mit keresünk azokban a szavakban, amik érthetetlenek a számunkra? Jézus miért mond ilyeneket? Nyilvánvalóan nem azért, hogy bennünket félrevezessen. Ezeknek a szavaknak sokkal, de sokkal mélyebb az értelme. Hogy mennyire így van, azt az Atya szava igazolja, amikor ezt halljuk:

„Ez az Én szeretett Fiam, őt hallgassátok!”

Jézus azért jött, hogy bevonjuk életünk kérdéseinek a megoldásába.

Jézus részt akar venni az életünkben, segíteni akar nekünk abban, hogy megértsük, hogyan is kell emberhez méltó életet élni. Nehogy beképzeltségünkben és nagyképűségünkben azt mondjuk: - Ugyan, tudjuk mi, hogyan kell élni. Nem kell mindenbe beleszólnia Jézusnak. - Jézus azért jött, hogy minket magunkhoz térítsen. Jézus azért jött, hogy a mi emberi gondolkodásunkból, e világi gondolkodásunkból felrázzon minket. Rádöbbsentsen bennünket arra, hogy nem mehet úgy, hogy az Isten kimarad az életünkből. Az ember beképzeltségében azt gondolja, hogy az Isten nélkül is megy. Nem megy. Nem megy, mert ha így lenne, akkor mi emberek sokkal boldogabbak lennénk. Kérdés az, hogy Istennel boldogabbak vagyunk-e?

Fölismerjük-e, mit jelent Isten szavait meghallani?

Fölismerjük-e azt, hogy az Isten szavait nem biztos, hogy mindig meg kell érteni?

Talán ez is az egyik nagy kísértésünk.

A gonosznak egyik nagyon ügyes csele a mi emberi életünkben, amikor mindig arra akar bennünket rávenni, hogy mindent értsünk meg. Az embernek törekednie kell arra, hogy lehetőleg mindent megértsen. Ez nem fog sikerülni. A leglényegesebb kérdésekben nem is ez a döntő. Értjük azt: mit jelent az, hogy az ember rácsodálkozik arra, hogy itt van a földön?

Értjük ezt? Értjük azt, hogy miért születünk meg? Meg tudjuk fejteni a mindennapok titkát? Értjük azt: mit jelent, hogy valaki rácsodálkozik egy másik emberre? Értjük azt, mit jelent valakit megszeretni? Értjük azt, mit jelent valakihez odakötni az életünket? Szóljon valaki, érti-e ezt? Nincs erre valójában magyarázatunk. Nem ez a döntő!

***A döntő az: nem biztos, hogy értenünk kell az Isten szavát,
hanem meg kell tennünk, aztán majd ez lesz a próba.***

Azt, amit Isten mond, tessék kipróbálni. Amikor mi ódzkodunk, vitatkozunk ezekkel az isteni szavakkal, ezekkel az igazságokkal, akkor valójában a magunk igazságát szeretnénk érvényesíteni, mert nem akarjuk, hogy az Isten beleszóljon az életünkbe, mert nem akarjuk, hogy az Isten átlásson rajtunk.

Nagyon lényeges kérdés ez. Dehogyan értették az apostolok azt, amit Jézus mondott, hogy most fölme gyünk Jeruzsálembe és ott az Emberfiának szenvednie kell, megölik, meghal, de harmadnapra föltámad. Semmit se értettek ebből. Hogyan értették volna? Mi se értjük! Mi se értjük, miért kell ennek a Jó Embernek, az Isten Fiának szenvednie? Nem értjük, mit jelent az, hogy feltámadás? A titok nyitja az, hogy az apostolok ennek ellenére kitartottak Jézus mellett. Ez a válasz, hogy kitartottak Jézus mellett és ennek a kitartásnak, ennek az összetartozásnak az az igazsága, hogy megmentették az életüket. Ami nem azt jelenti, hogy a szenvedésektől megszabadultak. Nem azt jelenti, hogy a haláltól megszabadultak. A szenvedés hozzátartozik az életünkhöz és végül mindegyikünk meghal. A kérdés nem erről szól. A kérdés egészen másról szól.

***Ki tudunk-e tartani Jézus mellett és
az ő igazságai, az ő példája határozzák-e meg
a mi gondolatainkat, a mi szavainkat, a mi cselekedeteinket,
egyáltalán az egymással való kapcsolatainkat.
A szenvedés megváltás fényei villannak föl ezen a mai vasárnapon.***

Ízlelge ssük a fogalmat: a szenvedés megváltás fényei, mert szenvedés van, megváltás van. Ezek azok a fények, amikről ma szó van, ebben akarnak bennünket megerősíteni. Gondolkodjunk ezeknek a szavaknak a mélységén. Mit is jelent: „**Őt hallgassátok!**” Ez a kulcs, képesek vagyunk-e Istenre hallgatni? Képesek vagyunk-e arra, hogy valóban az Isten szavai határozzák meg az életünket. A bűnbeesés erről szól. Az ember nem hallgat az Istenre. Aztán az Isten magára hagyja. Engedi, hogy megépítse az ember a maga útját. A probléma az, hogy ez az út sehova se vezet. Azért nem, mert belefullad az ember a maga önzésébe.

Azt hallottuk, hogy Jézus fölment a hegyre a három kiválasztott tanítvánnyal, akik majd az Olajfák hegyén is tanúi lesznek Jézus szenvedésének. Itt valami történik. Hogy nevezzük? Csúcsmé ly, mondaná talán a mai ember. Csillagóra? Valami olyan történik, amihez talán a mi emberi fogalmaink szerint az hasonlít, amikor az ember azt mondja, hogy értem. Amikor az ember rácsodálkozik úgy igazából valamire. Összeáll szinte minden. Amikor az ember rádöbben arra, hogy mekkora ajándék is az, hogy boldog lehet. Valaki azt mondta neki, hogy igen. Olyan pillanat, amikor az ember azt szeretné, hogy ez a pillanat soha el ne múljon. Szeretné az ember megállítani az időt.

Péter is ezt akarta: „*Uram, jó nekünk itt lenni. Építék három sátrat.*” Azt mondta: el ne múljon ez a pillanat. Csakhogy az idő nincs a mi kezünkben. Nem birtokoljuk. Az idő lényege, hogy sietős, hogy halad, hogy fut. Nem tudjuk megállítani.

***Ez arra is figyelmeztet bennünket, hogy
a boldogság, az öröm az pillanat.
Azért örülünk nagyon ezeknek a pillanatoknak,
mert ezek éltetnek bennünket.***

De nem arról van szó, hogy most már mindig így lesz. Soha nem lesz így, mert a boldogság csak pillanat. Amikor megsejtünk valamit az élet mélységeiből, az pillanat. Az ember nagy lehetősége, hogy ebből él, amikor sötétben jár, amikor keresi a kivezető utat. Jézus egyértelművé teszi, hogy le kell jönni erről a hegyről, mert nem ez jelenti az ember életének az értelmét. Az ember életének az értelmét az jelenti, hogy az ember lent jár. A talpa alatt a föld van és keressük az utat, keressük a fény által megjelölt utat.

***A fénynek ez a neve: Őt hallgassátok!
A fénynek ez a neve: az Isten szava!***

Valójában mit akar Jézus? Azt akarja, hogy a mi emberi gondolatainkból kiszabaduljunk. Elhibázzuk, elvétjük az életünket, ha úgy gondoljuk, hogy minderre képesek vagyunk. Sok mindenre képes az ember. Lehet, hogy amikor ereje teljében van, amikor fiatal, akkor sok minden mintha igazolná is ezt. Az ember kész elhinni magának azt, hogy nincs szüksége a másakra sem. Mintha nem is lennénk egymásra utaltak. Aztán történik valami és abban a pillanatban kiderül az ember megváltatlansága. A mindennapok nyelvén ezt jelenti: egyedül maradtam és keressük a másik embert. Keressük a másikat, akivel való összetartozásunkban rátalálunk az útra. *A másikkal való összetartozásunkban megjelenik egy villanásnyi fény az életünkben és ebből lehet élni.*

A szenvedésben is fedezzük fel Isten akaratát.

Nagyon sajátos Pál apostol levele, - amit az előbb hallottunk, - *aki szenved*. De nem azért szenved, amiért általában mi emberek szenvedünk. Mi minden okozhatja a szenvedésünket? Az esetek többségében mi magunk vagyunk az okai ennek, akár úgy, hogy saját magunknak is okozunk, akár úgy, hogy egymásnak. Pál apostol azt mondja: *Szenvedek az evangéliumért*. Ami azt jelenti, hogy ez a nagyszerű ember, ez az igehirdető, a nemzetek apostola ott van a börtönben. Mi köze van az ő rabságának az evangélium hirdetéséhez?

***Pál apostol azt mondja:
„Örömmel szenvedek az evangéliumért!”
Az apostol ebben a szenvedésben is felfedezi az Isten akaratát.***

Ez a szempont megtaníthat bennünket arra, amit Jézus akar, hogy fölismerjük: *a mi szenvedéseink igazi oka az istennélküliség*. A mi szenvedéseink igazi oka az, hogy kimarad az Isten a számításainkból. Aztán az Isten megengedi, hogy minden úgy történjen, ahogy azt mi elképzeltük, ahogy mi elgondoltuk. Aztán látjuk a magunk mezítlenségét, a magunk kilátástalanságát, mert semmire se mentünk. Egy biztos. Nem kell nekünk mindent megérteni, nemcsak az Isten szavát illetően, hanem egyáltalán az emberi kapcsolatainkat illetően is. Hanem azt, amire a belső indíttatás mozgósít bennünket, készlet bennünket, azt meg is tesszük.

***Ha az ember nemcsak meghallgatja, hanem meg is teszi, amit Isten vár tőle,
akkor megkapja ajándékképpen azt,
hogy mindennek van értelme, még a szenvedésnek is.***

Kedves Testvérek!

Most nagybőjtben különösképpen is el kell gondolkodni ezeken a kérdéseken. Múlt vasárnap az ördögi mechanizmusok megszüntetéséről elméltünk. Arról volt szó:

El ne higgyük, hogy a kenyérkérdéssel megoldható az ember problémája.
 El ne higgyük, hogy az ember a tehetségével mindent el tud rendezni.
 El ne higgyük, hogy a hatalom az mindent kiegyenesít.
 Ördögi mechanizmusok ezek.

A mai vasárnap arra figyelmeztet bennünket,
 hogy jobban figyeljünk az Isten szavára.
 A megoldás itt található.
 Ez azt eredményezi,
 hogy úgy tervezünk, úgy gondolkodunk az életről,
 úgy gondolkodunk a világ sorsáról, az egymással való kapcsolatunkról,
 hogy ott mindig helyet adunk az Isten szavának, az Isten elvárásának.
 Ebben az esetben jó úton járunk.

+ *A M E N* +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek!

Ebben az imádságban gondoljunk azokra a testvéreinkre, a japánokra, akik az elmúlt hetekben oly sokat szenvednek. Bár a híradások szerint csodálatra méltó és minket meg is döbbsent, ahogy ők viselkednek ebben a szorult helyzetükben.

A gondolkodók szerint az idő folyam is és az ember veszi ezt a bátorságot, hogy a folyamból kilép és fölépíti a folyók mellett a maga sátrait, a maga metropoliszait, a maga településeit. Mindenkinek tudni kell, hogy nincs itt maradandó városunk. Mindegyikünk egy ideig lakja ezeket a sátrakat, amíg földi élete tart. De hát az embernek egy örök törekvése, hogy kilépjen a folyamból és megvesse a lábát. Csak nem szabad elfelejteni, hogy nincs a birtokunkban a világ. Nincs a birtokunkban az élet. Éppen ezért becsüljük meg nagyon a békés pillanatokat, az örömöket, a boldogságot, mert ezekből kell élnünk. Gondoljunk a sokat szenvedő japán testvéreinkre.

Mi Atyánk...